A. 1836. No. 4.

ARNHEMSCHE COURANT.

Donderdag den 7 Januarij.

KONSTANTINOPEL, den 12den December.

De Turksche Courant meldt het volgende: « Door de genade en goedertierenheid van den Allerhoogste, is Zijne Hoogheid den Sultan op den 16den der loopende maand Schaban (7 December) op eenen Bazardag (Zondag) in de 45ste minuut van de 4de uur geboren een zoon, stralende als de volle maan. Hij heeft den naam van *Nisam Eddin* ontvangen. (Dit is Arabisch en beteekent *Orde des geloofs.*)

LONDEN, den 2den Januarij.

De door zijne ontdekkingstogten naar de noordpool bekende kapitein *J. Ross*, is door Z. Fransche M. met de commandeurs-orde van het legioen van eer vereerd geworden.

De laatstelijk geopende inschrijving ten behoeve der Protestantsche Iersche geestelijkheid, bedraagt reeds meer dan 60,000 p. st.

Ontvangen berigten van de Kaap de Goede Hoop, tot den 17den October, houden in, dat de oostelijke grenzen dier kolonie, in weerwil van alle vroeger aangegane verbindtenissen met onderscheiden Kaffer-opperhoofden, nog voortdurend in eenen volkomen toestand van verwarring bleven verkeeren, daar de kolonisten dagelijks ondervonden, dat op de nakoming dezer verbindtenissen van de zijde der Kafferstammen niet te rekenen was.

De berigten uit Lissabon, van den 25sten December, luiden zeer voldoende, zoo wel wat aangaat de rust en de financien des lands, als de onderhandelingen betrekkelijk het nieuwe huwelijk der koningin met prins *Ferdinand van Saxe Coburg*.

Volgens brieven van Caraccas, van den 14den November, was de rust in die republiek nog in verre na niet hersteld; de opstandelingen hadden zelfs een voordeel te Maracaibo behaald, en hielden nog verscheidene vaste punten bezet. De hulpbronnen van het gouvernement waren zoodanig uitgeput, dat het eene leening van 50,000 dollars had moeten doen tegen den verschrikkelijken intrest van 5 pCt. in de maand.

PARIJS, den 3den Januarij.

De dagbladen behelzen heden meest de aanspraken, bij gelegenheid des nieuwen jaars aan den Koning gedaan, en de antwoorden, daarop gegeven, mitsgaders de voornaamste gedeelten der jongste boodschap van den president aan het congres der Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

In eenen brief uit Parijs leest men het volgende: « Het staatkundige oogmerk der expeditie van het Fransche leger in Afrika, namelijk om eenen Franschen Beij te Máscara te vestigen, is wel niet bereikt geworden; doch voor de Arabische stammen zal deze veldtogt echter een waarschuwend voorbeeld zijn, dat welligt goede gevolgen voor de kolonisering zal hebben. Men zal er zedelijken invloed door gewonnen hebben, en schrik in de omliggende landstreek, tot aan den Atlas toe, verspreiden. — De hertog van Orleans heeft bij deze expeditie, gelijk bij de belegering van Antwerpen, moed bewezen. Dit is voor zijn karakter even zeer als voor zijnen stand eene gunstige omstandigheid. Men verheft en prijs hem zeer, en men moet zich in acht nemen, dat men hem niet bederft. Het is een groot ongeluk in Frankrijk, dat men de Prinsen, om de minste daad, welke hen met de overige menschen gelijk stelt, met wierook overlaadt; wat heeft men niet al van den hertog *van Angoulême* na de Trocadero gezegd, en hoe waren de hoofden der hovelingen toen niet overspannen. In Engeland, in Duitschland gaan de Prinsen alle graden door, dienen het vaderland uit pligt, en de zaak is zoo eenvoudig, zoo gewoon, dat men er naauwelijks acht op slaat. Het is iets zonderlings, dat juist onze natie, welke men als zoo vrij, zoo groothartig, zoo onafhankelijk beschrijft, zoo zeer tot deze bovenmatige vleijerij geneigd is. Het is ongelooflijk welke platte vleijerijen aan den hertog van Orleans verspild worden. — De generaal *Oudinot*, die gekwetst werd, behoort tot de partij der oude dijnastie; hij kommandeerde de kavallerie-school van Saumur onder de oude Bourbons, en nam in 1830 zijn ontslag. Hij is niet van meening veranderd, doch achtte den veldtogt in Afrika te moeten medemaken, om zijnen broeder te wreken. Overigens gedraagt zich de Koning jegens den maarschalk *Oudinot*, den vader des generaals, zeer minzaam. Dit is een eerwaardig karakter, en zeer eenvoudig, gelijk de gansche familie, welke zich zelfs onthoudt van de belagchelijke benamingen des hertogdoms, hetwelk niet meer bestaat. De generaal *Oudinot* noemt zich kortaf *Oudinot*, en neemt niet, gelijk de zoon van den heer *Maret* en van den maarschalk *Soult*, den titel aan van markies *van Bassano* en *van Dalmatie*.»

AMSTERDAM den 2den Januarij.

Op den 2den dezer is in het Nederlansch-Israëlitisch Oude Mannen- en Vrouwenhuis, op de Nieuwe Keizersgracht, bij de Weesperstraat, alhier, in den ouderdom van circa 109 jaren, overleden, de persoon van *Samson Joseps Vos*, geboren te Ronsteld, bij Cassel. — In zijne vroege jeugd met zijne ouders herwaards gekomen zijnde, heeft hij zich aanvankelijk met het dragen van water, en vervolgens, gedurende zijn geheele leven, met het venten van oud ijzer onderhouden tot dat hij den 4den Junij 1829, in den ouderdom van 102 jaren, door het Nederlansch-Israëlitisch Armbestuur, alhier, in het voormalige ziekenhuis, op het Roeters-eiland, is opgenomen, en in den jare 1833, in het alstoen opgerigte Oude Mannen- en Vrouwenhuis, overgeplaatst geworden, in hetwelk hij tot in de eerste dagen der maand Nov. jl., bij het volle bezit van alle zijne zintuigen, eene volkomene gezondheid heeft genoten. In zijn 20ste jaar is hij in den echt getreden met *Rabbel Abraham Pisota*, welke in den jare 1797, in haar 65ste jaar, alhier is overleden, in welk huwelijk hij heeft verwekt 10 kinderen, zijnde 7 zonen en 3 dochters, waarvan de drie laatstgemelde nog in leven zijn; terwijl hij voorts 29 klein- en 21 achter-kleinkinderen heeft nagelaten. Zijn oudste zoon *Abraham Samsom Vos*, is in den jare 1816, in den ouderdom van 67 jaren, overleden.

— Gedurende het jaar 1835 zijn te Amsterdam uit zee aangekomen 1656 schepen, waaronder 55 van Java en Sumatra. In 1834 had het getal der te Amsterdam aangekomen schepen 2158 bedragen, waaronder 49 van Java.

Van den 5den Januarij.

Op den 29sten December jl. stond voor de regtbank te Utrecht wederom de heer *Scholte* met zeven andere beklaagden te regt, ter zake van dezelfde wetsovertreding, die hem reeds door verschillende regtbanken in ons land en laatstelijk door het hof te 's Hage heeft doen veroordeelen. Bij de pleidooijen was eene overgroote menigte toehoorders tegenwoordig, die zich toen tamelijk stil hielden. Toen echter, nadat de termijnen van eisch en antwoord gepleit waren, en de zitting tot heden (5 Januarij) gecontinueerd was, de beklaagden de zaal verlieten, werd de heer *Scholte* op straat uitgescholden, en zelfs aangerand, zoodat hij in een koffijhuis bij den Dom moest vlugten. Van daar werd hij in eene koets naar eenen zijner vrienden in de Elisabethstraat gebragt, alwaar eene wacht voor het huis werd geplaatst, die er tot laat in den nacht bleef, maar evenwel niet verhinderen kon, dat men er glazen inwierp. De orde en rust is terstond weder geheel hersteld.

UTRECHT den 5den Januarij.

Heden heeft de zaak van den afgezetten predikant *H. P. Scholte*, weder voor de Correctionele Regtbank alhier gediend. Na dat het publiek ministerie gesproken en de beschuldigden hunne zaak nader hadden verdedigd, is de uitspraak van het vonnis bepaald tot een' der volgende zitdagen.

ARNHEM, den 6den Januarij.

De Beneden-Rijn is dezen nacht losgeraakt en op dit oogenblik vol drijfijs. De Boven-Waal is, gedurende de laatste vorst, opengebleven. In den IJssel, die in de laatste dagen weder digt was geraakt, is het ijs gisteren mede in beweging gekomen. Bij den lagen stand der rivieren en de weinige dikte van het ijs, is er alle hoop, dat de opruiming overal zonder schade zal plaats hebben.

AMSTERDAM, den 5den Januarij.

Beurs van den 4den Januarij.

Zoowel de Fransche als ook de Engelsche berigten behelzen niets nieuws van eenig belang, en houden zich de dagbladen uitsluitend bezig met redeneringen over de Amerikaansche en Fransche aanspraken; eerstgenoemde beschouwt men als een meesterstuk van welsprekendheid en omtrent alle Engelsche bladen keuren de taal, die daarin heerscht, goed.

Uit Spanje zijn hoegenaamd geene nadere tijdingen ontvangen, noch uit de hoofdstad, noch uit het leger. Intusschen waren, zoowel te Londen als te Parijs, de publieke effecten rijzend: op eerstgenoemde plaats bijzonder onze $2\frac{1}{2}$ pCt., doch hebben onze speculanten niet gelijken tred gehouden met de Engelsche beurs, doordien men vreesde, dat de onlusten te *Sumatra* nog niet geheel gedempt mogten zijn.

Holland. $2\frac{1}{2}$ pCt. Dit effekt opende niet hooger dan $55\frac{1}{4}$. Tot dezen koers toonden zich vele verkoopers voor binnenlandsche rekening en konde zich deze prijs ook niet souteneren en viel tot $55\frac{1}{8}$, bleef echter $55\frac{3}{16}$; de affaire was vrij geanimeerd; — in 5 pCt. werd weinig gedaan; de koers hield zich ook bijna geheel staande op $102\frac{1}{2}$ à $\frac{5}{8}$; de omzet in kansbiljetten bleef even onbeduidend en de prijzen onveranderd, $24\frac{11}{16}$ à $\frac{3}{4}$; van oude sijndicaat werden slechts kleine partijtjes omgezet à 95 en $95\frac{1}{8}$; nieuwe, voor Duitsche rekening, ter markt en $79\frac{1}{4}$ à $\frac{3}{8}$ gebleven; oude aandeelen handelmaatschappij waren over het algemeen iets flauwer en $122\frac{1}{2}$ à $\frac{3}{4}$ met verkoopers gebleven; nieuwe over het algemeen echter meerder gewild en van $102\frac{1}{8}$ tot $102\frac{3}{8}$ toe betaald.

Spanje. De handel in Spaansche schuldbrieven was gering en ondergingen dezelve geene merkelijke verandering. Ardoins in stukken van 85 pond bleven $51\frac{1}{2}$ en groote $50\frac{3}{4}$, bij eenige doch niet aanmerkelijke affaire; passive $16\frac{5}{8}$ à $\frac{3}{4}$ met verkoopers; Fransche uitgestelde $19\frac{5}{8}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{3}{8}$ met koopers gebleven; deferred $23\frac{7}{8}$ à 26 pCt. in kleine postjes gedaan.

Rusland. Oude Russen $108\frac{1}{8}$, nieuwe $105\frac{1}{4}$, à $\frac{3}{8}$; Russen van 1831 en 1833 zijn à $96\frac{11}{16}$ à $\frac{3}{4}$ verhandeld; certificaten roebels $70\frac{3}{8}$ à $\frac{1}{2}$; in roebels is zelfs niets omgezet.

Oostenrijk. 5 pCt. metaliek $98\frac{7}{8}$, $\frac{15}{16}$; dito $2\frac{1}{2}$ pCt. $58\frac{1}{4}$; nieuwe Weener aandeelen 710 à 712: alles in kleine postjes afgegeven.

Beurs van den 5den Januarij.

Er heerschte veel beweging in onze $2\frac{1}{2}$ pCt., veroorzaakt doordien bekend werd, dat dezelve jl. Zaturdag te Londen den prijs van $55\frac{3}{8}$ ex dividende bereikt hadden; de handel was zeer geanimeerd en vele in blanco verkochte partijen, welke gedekt werden, deden dit effekt eenigzins stijgen, zoo dat de openings koers van $55\frac{5}{16}$ slechts een oogenblik was; spoedig klommen dezelve tot $55\frac{5}{8}$ en bleven op deze hoogte, bij bijzonder levendigen handel; in 5 pCt. is weinig omgegaan; doch hebben zich dezelve eenigzins in prijs verbeterd, blijvende $102\frac{3}{4}$; kansbiljetten $24\frac{3}{4}$, $\frac{13}{16}$, $\frac{7}{8}$ bij geringe afdoeningen; aandeelen handelmaatschap-

pij openden 123, klommen tot 123¾ en hielden zich daarop goed staande; nieuwe 102⅜ à ½ bij mindere omzet dan in oude.

Doordien er geene tijding uit Spanje bekend was, welke eenigzins aanmerkelijk op den prijs derzelve zoude kunnen influenceren, was de handel daarin niet bijzonder uitgebreid; doch over het algemeen iets williger; bij Ardoins betraagt de verbetering omtrent ½ pC.; kleine stukken openden à 52⅛ klommen tot 52¼, vielen tot 52 en bleven op deze hoogte; groote 51⅝, ½, ⅜, ½, gebleven; Fransche uitgestelde 19½ gebleven; passive 17⅜ à ¼ bij weinige affaire. In deferred werden eenige kleine postjes à 26 gedaan.

Russische en Oostenrijksche schuldbrieven als gisteren bij geringe affaire.

Brokken uit het Dagboek van den Oude van het Meer.

Hof van Assises voor de Provinciën Holland (Noordelijk gedeelte) en Utrecht.

(Vervolg van No. 3 dezer Courant.)

Eene eerste opmerking, die wij omtrent dit proces te maken hebben, bestaat hierin, dat de geheele instructie van hetzelve met zoo veel zorg, naauwkeurigheid en onpartijdigheid was ingesteld en voortgezet, dat zulks zoowel de taak des publieken aanklagers als die der vierschaar niet weinig verlichte, en dat de heer UITWERF STERLING, als regter ter instructie, zich op nieuw hoogst verdienstelijk heeft gemaakt in de oogen van allen, die op de wettige ten uitvoerlegging der criminele wetten prijs stellen. — De uitoefening zijner waarlijk hoogst gewigtige roeping stak dan ook zonderbaar af bij de verregaande werkeloosheid, welke bij het burgerlijk bestuur en de Amsterdamsche policie, op den dag des voorvals, geheerscht heeft. Onmiskenbaar is het toch ten processe gebleken, dat, zonder moeite, alles had kunnen worden voorgekomen, zelfs zonder eenige buitengewone of opzienbarende maatregelen, gelijk reeds te dikwerf onwederlegbaar is aangetoond en nog onlangs in het *Handelsblad* N°. 1292, om hierover niet nu verder uit te wijden. — Dat de raadslieden van de beklaagden hiervan, ten voordeele hunner kliënten, partij zochten te trekken, lag in den aard der zaak; maar (en zie hier onze tweede opmerking), dat het orgaan van het gouvernement, de vertegenwoordiger van den procureur-generaal; de ambtenaar, die de geschondene regten van den staat moet handhaven, als het ware, één der eersten was, die in zijne pleitrede het hoofd van het administratief bestuur van de eerste stad des rijks *openlijk* ten toon stelde, klonk vreemd en verdient, hoe geestig ook door hem voorgesteld, hoogelijk afgekeurd te worden. Ja, de burgemeester van *Amsterdam* had, onzes erachtens, na deze publieke berisping van iemand, die den staat vertegenwoordigt, zijn ambt behooren neder te leggen of op openbare genoegdoening van de zijde des gouvernements moeten aandringen. Wel verzekert men, dat Zijn Edele Groot Achtbare bij Z. M. heeft aangedrongen op het benoemen *eener commissie tot onderzoek van zijn, tijdens die rebellie, gehouden gedrag;* maar dit is nog minder dan een halve maatregel, daar zoodanige commissien bij het publiek geen het minste krediet hezitten, omdat te dikwerf achter de uitspraak van zoodanige gedelegueerden zich een waarlijk schuldig ambtenaar heeft verscholen, die men aan de openbare verachting niet wilde prijs geven.

Was echter dit gedeelte der anders verdienstelijke pleitrede des scherpzinnigen publieken aanklagers berispenswaardig, — beneden alle krietiek was de houding, die de advocaat KLERCK, de raadsman des laatsten beklaagden, aannam; en dit is onze derde opmerking. Deze toch vond zich geroepen, om als lofredenaar van Amstels burgemeester op te treden, en niet alleen het onpaste der gezegden van den heer BROVO KLUIT aan te toonen, maar die rondruit te wederspreken; — iets dat in het geheel niet was liggende op zijnen weg, en aller *ongepast*, daar hij de raadsman was van iemand, wiens onschuld, na het plaats gehad hebbend getuigen-verhoor, niet wel twijfelachtig konde zijn, en die, meer den eenig ander der beklaagden, alzoo het slagtoffer was van het niet bezigen van afdoende maatregelen op den noodlottigen dag, toen men *Amsterdam* ten prooi liet aan eene opgeruide menigte, die, dank zij der goede gezindheid der brave burgerij! alleen, doordien hare pogingen geen' bijval vonden, verhinderd is geworden in die wereldstad eene schade aan te rigten, welker gevolgen niet zouden te berekenen geweest zijn. Dat des heeren KLERKS apologie onder de toehoorders weinig bijval vond, behoeft wel geene verzekering; want luide fluisterde men zich toe, dat ambtsbejag alleen hem zulk eene taal konde doen voeren.

Zeer stak dan ook het uiterst lange pleidooi van Mr. KLERK af bij die zijner vroeger het woord gevoerd hebbende confrères, ofschoon hij onmiskenbaar zich in de schoonste gelegenheid bevond, om partij te trekken van den gunstigen toestand zijns kliënts, die, omdat de politie het *melius est prevenire, quam preveniri*, uit het oog verloor, zoo veel maanden, aan zijn beroep ontscheurd, onschuldig in den kerker heeft moeten doorbrengen. Openlijk gaf dan ook de publieke aanklager, bij zijne *repliek*, de overige heeren verdedigers den welverdienden lof, van in deze zaak, die zoo vele punten aanbood, die voor eene onderscheidene beoordeeling vatbaar waren, met de meeste bescheidenheid te hebben gepleit, zonder echter te vergeten om den burgemeesterlijken lofredenaar een passend woordje toe te voegen.

Eene opmerking, en dit is onze vierde, hebben wij echter op een der pleidooijen te maken, waarin de verdediger het ongelukkig denkbeeld had, om de rebellie van deze beschuldigden gelijk te stellen met de edele pogingen, onder het Fransche bestuur, door den heer MAAS en anderen ingesteld, om eene omwenteling te bevorderen en zich te laten ontvallen, dat er *nu*, even als *toen*, SLAGTOFFERS gevorderd werden. — Zeer passende was het voorzeker, dat de voorzitter den verdediger injuncerde, om zich van diergelijke onbetamelijke uitdrukkingen te onthouden; — uitdrukkingen, die nergens minder voegden dan in *Amsterdam*, alwaar de burgerij, zoo als sedert 1830 onafgebroken het geval was, ook thans weder zulke sprekende blijken had gegeven van hare zucht tot orde en rust.

Ja wij kunnen, wij mogen het, in de vijfde plaats, niet onopgemerkt laten, hoezeer juist deze noodlottige gebeurtenis sprekend doet uitkomen, hoe goed de Nederlandsche natie in 't algemeen, en de Amsterdamsche burgerij in het bijzonder, gezind is, en hoe zij afkeerig is van alles, wat den loop der wetten verhinderen kan of de goede orde in de maatschappij verstoren. — Het voorgevallene te *Amsterdam*, hoezeer in den zin der wet werkelijk *rebellie* zijnde, had geenszins het karakter van een eigenlijk gezegd oproer; — *de staatkunde* was er even vreemd aan als de *Godsdienst*, wat ook de lengenzieke faam, kort na het voorval op de Heerenmarkt, deswege hebbe uitgestrooid. — Het verzet tegen de uitvoerders der openbare magt had niets dan de zamenspanning dier eigenaren van kleine panden ten grondslag, die zich vereenigd verzetten wilden tegen de ten uitvoer-legging van de wet op 't personeel, welke hen aansprakelijk stelde voor de belasting, die hunne huurders verschuldigd waren. — Dat de wet hoogst *onbillijk* was, werd algemeen erkend en de Staten-Generaal hebben er, door de afschaffing dier bepaling, een openlijk blijk van gegeven. — Doch, vragen wij, ten zesde, waarom is die wet niet eerder ingetrokken? Waarom is er niet vroeger gehoor gegeven aan de reclamatiën van de stedelijke besturen van vele plaatsen en van den heer burgemeester van *Amsterdam* in 't bijzonder? — Het achterstallige moest worden aanbetaald, dit erkennen wij; maar waarom niet gewacht met de dwangmiddelen, tot de wijzigingen in de wet op 't personeel daar waren? — Als men de wederspannige eigenaren, met de veranderde wet in de hand, overtuigd had, dat die harde vordering voor 't vervolg verviel, zouden zij ongetwijfeld, zonder executie af te wachten, het verschuldigde hebben voldaan, en de minister zoude dus met eenen enkelen pennestreek in staat geweest zijn, die ongeregeldheden te voorkomen, en tevens den burgemeester van *Amsterdam* niet gebragt hebben in den voor hem hoogstmoeijelijken toestand, waarin hij zich te dien tijde bevond, tegen over zich verzettende belastingschuldigen, aan welke hij, toen hij eenige maanden te voren, bijna geheel alleen, eene soortgelijke zamenrotting, op de Roozegragt, goedwillig heeft doen uiteen gaan, en de stellige verzekering, gelijk men beweert, had gegeven, « dat hij hunne belangen bij 't gouvernement zoude doen gelden, en bevorderen, dat aan hunne klagten gehoor wierd verleend. »

Als men de zaak uit dit oogpunt beschouwt, gelijk men onpartijdig behoort te doen, dan wordt het gedrag van Amstels burgemeester voor ben begrijpelijk, die weten, hoe hij, meer dan eens, proeven heeft gegeven, dat het hem niet aan persoonlijken moed ontbreekt en hoe weinigen er zijn, die hem in ijver en bekwaamheid voor zulk een' belangrijken post kunnen op zijde worden gesteld. — Moge hij zich dan op dien dag aan verzuim hebben schuldig gemaakt, dat wij niet beslissen, maar aan de beoordeeling van beter onderrigten dan wij overlaten, het komt ons voor, dat de voorname schuld gelegen is bij de politie, die te *Amsterdam* een afzonderlijk opperhoofd heeft, en welker taak het toch ware, om maatregelen te beramen en ten uitvoer te leggen, die alle ongeregeldheden onmogelijk zoulen gemaakt hebben, of ten minste zouden verhoed hebben, dat dezelve niet tot eene hoogte stegen, welke de eerste stad des rijks aan de willekeur van eene opgeruide menigte prijs gaven. — Wij sidderen, als wij nadenken, wat, bij minder goeden geest, dan de Amstelaren bezielde, de gevolgen hadden kunnen worden van een verzuim, dat, aan wien dan ook te wijten, alleronvergefelijkst mag genoemd werden, en wel eene openlijke bestraffing verdiende — Nu toch ontbreekt het niet aan de zoodanigen, die alles schrijven op rekening van orders, die men van hooger hand zoude ontvangen hebben, *om toch geen geweld te gebruiken*, iets, dat wij niet kunnen gelooven; want als men door de Brusselsche revolutie niet geleerd heeft, welke de gevolgen van laauwe en flaauwe maatregelen zijn, dan moet men willens blind wezen voor de duurst gekochte ondervinding. De wet moet geëerbiedigd worden door iederen staatsburger, al ware zij ook de hardste, welke men kan uitdenken; — wie daaraan gehoorzaamheid weigert en er zich gewelddadig tegen verzet, is *een muiteling*, en men kan niet *te vroeg* en *te streng* den zoodanigen doen ondervinden, dat er eene magt in den staat is, die voor de rigtige uitvoering der wetten waakt, en de *rust*, de *orde* en de *veiligheid* van personen en goederen, onder allerlei omstandigheden, weet te handhaven en beschermen.

Onze laatste opmerking is deze, dat de weinige toevloed van toehoorders bij de pleidooijen getoond heeft, welk een gering belang, vooral de mindere standen stelden in de beschuldigden, en hoezeer zij deze beschouwden als strafschuldige burgers, het medelijden des volks onwaardig. — En zeker waren zulks, in ons oog, al de veroordeelden; maar inzonderheid BLOKHOFF en DE JONG, die in eenen stand geplaatst waren, welke hun al het strafbare hunner opruijings-middelen moest doen inzien. — De hemel geve, dat zij en hunne medestanders tot een leerrijk en waarschuwend voorbeeld voor velen verstrekken mogen, die zich niet ontzien, openlijk, op eene onbetamelijke wijze, de handelingen van het gouvernement te laken en opzettelijk alles in het nadeeligst licht te stellen. — Wij zijn allen burgers van eenen staat, in welks bestuur het verre af is, dat de *volkomenheid* zetelen zoude; maar welke niettemin de vergelijking met alle andere Europesche Staten gerust kan doorstaan. — Merkt men misbruiken op, dan is het verdienstelijk en pligtmatig ze onder het oog te brengen van de autoriteit, die, volgens de grondwet, geroepen is, tegen dezelve te waken; — dan mag men ze zelfs bescheidenlijk, in daartoe bestemde bladen, gispen, — maar nimmer mag haat of partijdigheid ons daarbij besturen of mogen wij ingeslopen misbruiken bezigen als hefboomen tot verwrikking van het staatslichaam — of tot het direct of indirect aanzetten tot ontwettigen wederstand.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 5 Jan. 0 El 0 Palm 0 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 0 D
Den 6 Jan. 1 El 0 Palm 3 Duim; gewassen 103 Duim; gevallen 0 D

Mijne geliefde Echtgenoot, *H. E. THIEME*, beviel heden vrij voorspoedig van eene welgeschapene DOCHTER.

ARNHEM,
den 5den Januarij 1836.

F. C. D. BAUER.

§ + § De Ondergeteekende heeft de eer het geachte Publiek te + + berigten, dat bij hem te bekomen zijn, TERRINE § DE FOIES GRAS, en TERRINE DE NERAC DE PERDREAUX ROUGE AUX TRUFFES.

Arnhem, den 6den Januarij 1836.

T. H. JANSEN,
Banket-Bakker.

Uit de hand te Koop, te Steenderen,

Een HUIS en ERVE, aan den grooten weg, nabij de Kerg gelegen, voor alle nering en handteering zeer geschikt, bijzonder voor HERBERG en BAKKERIJ, alzoo in hetzelve een zeer goede *Bakkers-oven* is: voorts een daaraan gelegen TUIN met VRUCHTBOOMEN; benevens *vier* parceelen BOUWLAND. — Wie hierin gading hebben mogt, verwoege zich, met vrachtvrije brieven, bij den Eigenaar *WILLEM SECINK*, te *Steenderen*, bij *Doesborgh*.

*** Den 15den December 1835 heeft de Boekhandelaar *G. J. RISSEEUW*, te *Winterswijk*, aan het Gemeente Bestuur zijner Woonplaats, ter vertaling in het Nederduitsch, vertoond: *Essai sur l'art d'être heureux, par* J. DROZ.

Te ARNHEM, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.